

penge, saa vilde de, som tidligere have staaet derpaa, enten indtræde i Statstjenesten, eller gaae over til at faae Pension. Og naar jeg sagde, at Udelabelsen af en Bestemmelse om Bartpenge maaskee endog vilde medføre Tab for Statskassen, saa sigtede jeg til, at Savnet af en saadan Bestemmelse maaskee kunde bevirke, at en Deel Embedsmand, som efter det nu stillede Forslag atter kunde indtræde i Statstjenesten, vilde komme til at gaae af paa Pension, og saaledes falde Statskassen til Byrde indtil deres Livs Ende. Jeg sagde tillige, at Savnet af en saadan Bestemmelse i mange Tilfælde kunde indeholde noget særdeles Ubilligt mod de Paagjældende. Der er nemlig virkelig en meget stor Forskjel, skøndt det tildeels blev negtet under den foregaaende Behandling, mellem de Tilfælde, hvor en Embedsmand affædiges fra et Embede, som vedbliver, og det, hvor en Embedsmand affædiges, fordi Embedet inddrages. I første Tilfælde paafører Forsynet eller Skjæbnen, forsaavidt det ikke simpelthen er Livsalderen, Manden et Døde, som han maa finde sig i, og som Staten ved Pensionen søger at lette ham, men i det andet Tilfælde, hvor Embedet inddrages, der er det Staten, som af almindelige Hensyn paafører en enkelt Embedsmand, som i dette Dieblis var i dette Embede, et meget væsentligt Tab. Denne Embedsmand kan maaskee mere være fuldkommen tjenstdygtig, ja maaskee mere tjenstdygtig end mange Andre, som blive staaende i deres Embeder, medens han dog kan være i en saa fremrykket Alder, at det kan falde ham meget vanskeligt, at komme ind i en nye Stilling og der finde sit Udkomme. Men skal han kunne finde en saadan nye Stilling, saa maa han vide bestemt, at han ikke mere behøver at træde ind i Statens Tjeneste; thi

foresvæver dette ham endnu, at skulle ind i Statens Tjeneste, saa kan han hverken paa tage sig en borgerlig Bedrift eller paa anden Maade ved privat Arbejde sørge for sin Existens, og føie Noget til det, som blev givet ham ved Pensionen. Men deraf vil ogsaa opstaae den Ulempe, at Staten faaer vârige Pensionister i mange saadanne Tilfælde, hvor den, hvis en Bestemmelse, som den Forslaget gaaer ud paa, fandtes i Loven, kun vilde have at udrede en kortvarig Øvelse til en Mand, hvis Kraft den meget vel kunde bruge og maatte ønske at bruge; men hvis Staten virkelig ønsker at indkalde til Tjeneste igjen saadanne yngre Mænd, som ere sat ud af Embedet formedelst Embedets Inddragelse, og som, hvis Forslaget gaaer igjennem, vil sættes paa Bartpenge, men ellers vil træde ud paa Pension, saa maa Staten virkelig ikke blot gjøre det muligt for Embedsmanden i nogle Aar at holde sig beredt til at indtræde igjen, og til at bevare sin hele Dygtighed, men den maa ogsaa sørge for, at Embedsmanden ikke i disse Aar kommer i Nød og Glendighed; thi det er et stort Tab for Staten, hvis den nogle Aar ifærveien har affædiget en lovrigt dygtig Embedsmand, som ogsaa dengang i økonomisk Henseende stod sig taaleligt, og saa Aar efter atter skal kalde ham til Tjeneste, maaskee med samme Dygtighed, men i økonomisk Henseende ruineret, et Tab, som maaskee vil have Indflydelse paa hele hans fremtidige Virksomhed. Den Ubillighed, som der saaledes i enkelte Tilfælde kan blive udøvet mod en enkelt Embedsmand, vil ogsaa kunne medføre store Betænkeligheder hos den, som skal gjøre Forslag til at gennemføre Reformer, ved at fremkomme med saadanne Forslag, endog hvor disse maa anses høist ønskelige.